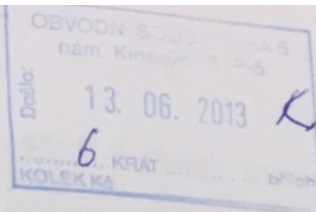

ORIGINÁL
Obvodnímu soudu
pro Prahu 5

11Co 224/2013 - 52

U s n e s e n í

PM 11. 4. 2013
1. 10. 2013

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Horákové a soudců JUDr. Markéty Čermínové a Mgr. Richarda Tomana ve věci péče o nezletilého [redacted] [redacted] zast. Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem, advokátem se sídlem Prana 5, Janackovo nábr. 51/39, a Ludovíta Ivančíka, bytem Brno, Březová 68, k doručování Praha 5, U Lesíka 8, zast. JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou se sídlem Praha 1. Bolzanova 1, o **nařízení předběžného opatření**, k odvolání matky proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. března 2013 č.j. 50 P 97/2013-14,

t a k t o :

Usnesení soudu I. stupně se **potvrzuje**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením soud I. stupně nařídil předběžné opatření, podle něhož je otec oprávněn stýkat se s nezletilým [redacted] každý lichý týden v roce od pátku 17.00 hod. do neděle 18.00 hodin, s výjimkou hlavních školních prázdnin, s tím, že otec nezletilého převezme a odevzdá v místě bydliště matky a matka je povinna nezletilého na styk řádně připravit a styk otci umožnit.

S odkazem na ust. § 102 odst. 1 a 75c odst. 3 o.s.ř. takto rozhodl (a vyhověl) na základě návrhu otce, tedy tvrzení otce s tím, že tato jeho tvrzení jsou takového charakteru, že jsou poměrně snadno prokazatelná, např. šetřením OSPOD, výslechy účastníků, potvrzeními lékařů, zprávou mateřské školy; vyšel i z protokolu o jednání na OSPOD MČ Praha 5, ze zprávy FN Motol ohledně nezletilého a z e-mailové korespondence. Podle odůvodnění citovaného usnesení vzal za důvodný uvedený návrh za situace, kdy otec podal dne 26. 3. 2013 v tomto řízení návrh na úpravu poměrů k nezletilému synovi s odůvodněním, že rodiče od září 2011 nevedou společnou domácnost, v níž žije ještě nezletilý [redacted] za jejíhož biologického otce se otec též považuje, avšak matka neuvedla žádného otce. Až do ledna 2013 fungovala mezi otcem a matkou nezletilého [redacted] nepsaná dohoda, že obě děti budou žít u matky a otec se s nimi stýkal vždy minimálně jednou za 14 dní od čtvrtka odpoledne do pondělního rána, kdy je odvedl do školky, resp. předal matce. Koncem ledna 2013 byla u nezletilého [redacted] diagnostikována cukrovka typu I., nezletilý byl hospitalizován v nemocnici v Motole. Otec tam syna navštěvoval, přespával u něj, informoval se o jeho zdravotním stavu, byl zaučen v podávání inzulínu. Po vypuknutí tohoto onemocnění matka bez důvodu změnila svůj přístup k otázce kontaktu otce s nezletilým. Ten nadále chodí do mateřské školy, jeho zdravotní stav je stabilizovaný, otec je informován o léčebném každodenním postupu, přesto matka otci odpírá kontakt se synem.

Za této situace soud I. stupně dospěl k závěru, že ve smyslu výše citovaných ustanovení není žádný důvod k tomu, aby otec nemohl mít možnost vídat se s nezletilým aspoň v rozsahu uvedeném ve výroku napadeného usnesení do té doby, než bude rozhodnuto o věci samé, a není důvodné bránění styku otce s dítětem, když podle lékařské zprávy FN Motol o nezl. [redacted] byli oba rodiče se zdravotním stavem dítěte seznámeni a poučení o léčebném postupu.

Proti usnesení podala matka včasné odvolání. Namítala v něm, že rozhodně není pravdivé tvrzení otce, že by absolutně nerespektovala a neuznávala jeho rodičovská práva. Nikdy neměla v úmyslu bránit nezletilému ve styku s otcem. O tom svědčí mimo jiné i to, že např. otec měl nezletilého v péči po celý víkend, tj. od 29. 3. 2013 do 31. 3. 2013, o čemž svědčí i vlastnoruční záznam otce o aplikaci inzulínu v diabetickém deníku nezletilého v uvedené dny. V poslední době však, při realizaci styků otce s dítětem, získala některé negativní zkušenosti s výchovou a péčí otce o nezletilého a především s ohledem na zdravotní stav syna dle jejího názoru není v zájmu dítěte, aby se stýkal s otcem v takovém rozsahu, jaký je uveden v napadeném rozhodnutí. Konkrétně jde o tu skutečnost, že o diagnostikování diabetu nezletilého mohlo dojít již dříve, neboť matka otci již v pátek před zjištěním dané diagnózy v pondělí poté sdělovala, že byla se synem u lékařky, protože se jí nezdál zdravotně úplně v pořádku. Otec přislíbil matce, že v případě, že by se zdravotní stav nezletilého zhoršil, vyhledá sám lékaře. K lékaři však se s dítětem nedostavil a posléze v nemocnici, kam se dostavila s nezletilým matka a kde stanovili uvedenou diagnózu, jí lékař sdělil, že kdyby diabetes diagnostikovali o několik hodin později, mohlo by to mít na zdraví nezletilého fatální následky. Při propuštění syna z nemocnice byla pak mezi rodiči za účasti lékařky dohodnuto, že z důvodu přetrvávajícího konfliktu mezi nimi a zajištění neměnné péče, bude vhodnější, když nezletilý zůstane v péči matky po dobu, než dojde k optimalizaci nastavení dávek inzulínu a ke stabilizaci diabetu. K ustálení počtu dávek inzulínu a ke stabilizaci průběhu onemocnění došlo ke dni 11.3.2013. Navrhla proto, aby bylo napadené usnesení změněno buď tak, že návrh otce na nařízení předběžného opatření bude zamítnut, anebo tak, že podle nařízeného předběžného opatření bude matka povinna strpět, aby se otec stýkal s nezletilým každý lichý týden v roce kdykoliv v sobotu od 10.00 – 17.30 hod. a v neděli od 10.00 – 17.30 hod., s výjimkou hlavních školních prázdnin, v místě bydliště matky.

Otec se k odvolání nevyjádřil.

Odvolací soud přezkoumal usnesení soudu I. stupně a řízení mu předcházející, aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř.), a odvolání neshledal důvodným.

Podle § 102 odst. 1 o.s.ř. je-li třeba po zahájení řízení zatímně upravit poměry účastníků nebo je-li po zahájení řízení obava, že by výkon rozhodnutí v řízení posléze vydaného mohl být ohrožen, může soud nařídit předběžné opatření.

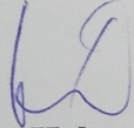
V prvé řadě je třeba připomenout smysl a účel nařízení předběžného opatření a v té souvislosti určitá specifika řízení o jeho nařízení. Předpokladem nařízení předběžného opatření k zajištění zatímní úpravy poměrů účastníků je potřeba této zatímní úpravy, která musí být vždy naléhavá. Posouzení její existence je na úvaze soudu založené na konkrétních okolnostech věci. Potřeba této zatímní úpravy musí být prokázána, u ostatních předpokladů postačuje, aby byly osvědčeny [§ 75c odst. 1 písm. a)]. Jde zejména o nárok navrhovatele předběžného opatření, který nemusí být nepochybně prokázán, ale soud se omezí na osvědčení těch nejzákladnějších skutečností, aby mohl posoudit, zda tu případně může být nárok, jehož předběžnou úpravu si okolnosti vyžadují. Takový nárok pak musí být osvědčen.

předběžným opatřením tak lze například v průběhu řízení o úpravu poměrů nezletilého dítěte nařídít placení nezbytného výživného nebo upravit styk rodiče s dítětem ad hoc. V případě návrhu na nařízení předběžného opatření, jímž se upravuje styk rodiče s nezletilým dítětem, tedy navrhovatel (zde otec) musí prokázat potřebu takového opatření (rozhodnutí). Vzhledem k výše uvedenému pak prokázání této skutečnosti odvisí zejména od samotného návrhu spolu s případnými současně doloženými důkazy - nepochybně půjde o listinné důkazy. Těmto předpokladům pak v projednávané věci otec jako navrhovatel učinil zadost, když své tvrzení o tom, že do doby zjištění diagnózy hepatitidy nezletilého se styk otce a syna uskutečňoval na základě ústní dohody s matkou dítěte a poté již dohoda s matkou možná nebyla a ohledně styku posléze nastaly problémy, a že na straně otce nejsou důvody, pro které by nebylo možno ve styku otce a syna pokračovat, doložil jak lékařskou zprávou, tak zprávou opatrovníka. Konec konců ani matka nic takového netvrdila, pouze se bránila otcovu „nařčení“, že mu ve styku s dítětem brání, a sama vyslovila souhlas s pokračujícím kontaktem nezletilého s otcem, avšak pouze v omezenějším rozsahu, než otec navrhoval. Z uvedeného tak jednoznačně se podává, že je v zájmu nezletilého, aby se nadále pravidelně s otcem stýkal, a to v menší míře, než bude stanovena s konečnou platností rozsudkem ve věci, v níž je vedeno toto řízení. Nebylo ani důvodu, aby soud I. stupně nevyhověl návrhu otce právě ohledně požadovaného rozsahu tohoto styku, když tento nesupluje rozhodnutí o věci samé, a argumenty matky o potřeby ustálení péče o nezletilého v souvislosti se zjištěnou diagnózou (k čemuž i podle ní došlo), když i ona sama potvrdila, že otec byl poučen lékařem o této péči, že otec i strávil část pobytu nezletilého s ním v nemocnici v této souvislosti, že i tuto léčbu aplikoval v době, kdy měl nezletilého posléze u sebe, tak nemohly zvrátit správnost napadeného rozhodnutí.

Z těchto důvodů odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně dle § 219 o.s.ř. potvrdil jako správné.

Proti tomuto usnesení nelze podat dovolání.

V Praze dne 30. května 2013

JUDr. Helena Horáková
předsedkyně senátu